

[Lange.]

det, maatte aabne Regeringens Øjne. Dette, at Erhvervenes indbyrdes Forhandlinger og fælles Henvendelse var fremkommet ved Industriens Initiativ, burde, synes jeg, have ført til, at Regeringen var gaaet ind i en virkelig Realitetsforhandling. Dette, at Industrien, som sikkert i hvert Fald inden for visse Kredse har haft Fordele, maaske endda betydelige øjeblikkelige Fordele af Systemet, tog Initiativet til en begyndende Afvikling af den bestaaende Ordning, skulde synes egnet til at give Regeringen det sikre Indtryk af, at ogsaa Industrien betragtede Ordningen og dens Videreførelse som en Fare for vor økonomiske og erhvervsmæssige Udvikling. Jeg tror ogsaa, at Regeringen er klar over, hvilket skrøbeligt Grundlag Valutaordningen er for vor økonomiske og erhvervsmæssige Fremtid.

Man har altid sagt; og man siger det stadig, at Valutaordningen har tre Opgaver: den valutariske, den handelspolitiske og den beskæftigelsesmæssige. Jeg har aldrig troet, at Valutacentralen kunde løse nogen valutamæssig Opgave. Det er ikke noget, jeg først siger i Dag. Jeg sagde det samme paa mit Partis Vegne under Forhandlingerne om Valutaordningen i 1932, hvor jeg hævdede, at paa det valutamæssige Omraade kunde Valutacentralen absolut ikke løse nogen Opgave. Jeg pegede paa, at det var et Fejlsyn, naar man troede, at man gennem Handelsbalancen kunde indvirke paa den økonomiske Tilstand i Landet. Jeg pegede paa — og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at Udviklingen har givet mig Ret —, at Handels- og Betalingsbalancen tværtimod viser Resultatet af den økonomiske Udvikling her i Landet. Jeg kan egentlig godt forstaa, at man ikke dengang vilde gaa ind paa disse Tanker, men jeg tror, at man nu — det har jo ogsaa mange Tegn tydet paa — maa være blevet klar over, at valutamæssigt kan Valutacentralen ingen Opgave løse. Jeg har ikke en saa ringe Mening om Landets Regering eller om Landets Handelsminister, at jeg tror, at man stadig føler sig overbevist om, at man gennem Valutaordningen kan skabe nogen Sikkerhed for den valutamæssige Tilstand her i Landet.

Et af de Tegn, der tyder paa, at man fra Regeringens Side er inde paa, at man har taget fejl, er dette, at man er blevet klar over, at man med Hensyn til Rente-forholdene maa drive en anden Politik end den hidtidige. Ingen kan tro, at den sidende Regering med Glæde har brudt de

Løfter, den paa dette Omraade gav før Valgene. Jeg tror, man kan være fuldkommen forvisset om, at det er den haarde Nød, der har ført til, at Regeringen har maattet acceptere en anden Politik paa dette Omraade, at Regeringen har maattet acceptere den Diskontoforhøjelse, som fandt Sted for kort Tid siden.

Jeg erindrer gentagne Forhandlinger her i Tinget, hvor Landets Indenrigsminister, der vel er Regeringens nationaløkonomiske Hoved, holdt videnskabelige Foredrag om og søgte at belære os om, at Renteniveauet i Landet kunde vi selv bestemme. Naar man havde et lukket Kapitalmarked, var det et helt indre Forhold, som udelukkende maatte afhænge af vore egne Beslutninger. Og jeg erindrer, hvorledes den højtærede Indenrigsminister over for mig hævdede, at jeg burde søge at komme bort fra det mystiske Begreb, som han kaldte det, de naturlige Bevægelser paa Rentemarkedet. Men hvis man selv var Herre over det, hvorfor tillod man saa denne Diskonto-forhøjelse? Jeg ved naturligvis nok, at af de 1½ pCt., som Diskontoen er forhøjet med under denne Regering, fra 2½ til 4 pCt., bærer det tidligere Landstingsflertal Skylden for den ene Procent — det har vi hørt saa mange Gange, og det hørte vi ogsaa, dengang det skete. Men da vi saa fik det nye Landstingsflertal og den ændrede Sammensætning af Regeringen, hvorfor satte man saa ikke Diskontoen den ene Procent ned? Nu havde man ikke dette Landstingsflertal mere til at ødelægge Forholdene for sig. Hvorfor gik man saa den modsatte Vej: i Stedet for at nedsætte Renten, som man havde lovet, at forhøje Diskontoen yderligere med ½ pCt.? Det gjorde man vel, fordi man var blevet klar over, at Diskontoen er og maa være Udtryk for den økonomiske Situation, for Forholdene paa Kapitalmarkedet.

„Norges Handels- og Sjøfartstidende“ har for nogle Dage siden haft en Artikel i Anledning af Krav, der var fremsat i det norske Storting, Krav, der falder sammen med Krav, som man ogsaa Gang paa Gang har hørt fremsat herhjemme, om, at man skal foretage en Rentenedsættelse, samtidig med at man arbejder for en Politik, der maa føre til det modsatte Resultat. Over for Angreb paa Norges Bank skrev „Norges Handels- og Sjøfartstidende“, at Direktør Rygg, Direktøren for Norges Bank, har den samme Indflydelse paa Diskontoens Højde, som Meteorologisk Institut har paa Vejret, og dette er i Virkeligheden Sandheden. Vi ønsker naturligvis ikke en højere Diskonto,